

Claviaturi ^{supliment} Tribuna

CENACLUL LITERAR DIN HUEDIN

N. R. 8 2006

În decembrie mor brazii...

Teofil Răchițeanu

Bradul - copacul nobil al munților noștri, cu care Dumnezeu, de la întemeierea stihilor - i-a împodobit ca pe nealții...

Drept stă el în vârfulurile înalte ale munților ori pe margini de amenințătoare prăpastii, fără sfială, fără măcar umbră de teamă.

Voevod al măreției, al liniștii și al singurătății, patriarh între patriarhi, columnă sacră a setei noastre de înălțime, harpă cu mii de corzi prin care simfonile păgâne ale văzduhurilor își cern disperarea.

Unic în măreție și sfințenie, măreț în liniște și furtună, în ninsori ca și în arșița verilor și în asprele geruri ale iernilor.

Simbol al demnității și verticalității de la care noi, oamenii, mult am putea învăța - și nu învățăm.

Peste munți Maimarele, mai înalt decât înaltul, mai drept decât dreptatea, mai sfânt decât sfințenia.

Copac al sufletului nostru pe care, din decembrie în decembrie, ne-am făcut un obicei de

a-l masaca fără milă, în fața căruia ar trebui, mai degrabă, a ne închina cu evlavie, iar noi, păgâni până în măduva oaselor, nu o facem...

În Decembrie mor brazii. O sărbătoare care pentru mine nu mai e de mult sărbătoare, care pe mine nu mă bucură, o tradiție care, prin efectele ei negative, a devenit păgubitoare și la care, cu toată părerea de rău, ar trebui să renunțăm. Brazii românești mor în floarea vârstei, an de an, cu miile, cu miile de mii. Securea pierzaniei trece prin ei cu vinovată inconștiență. și asta pentru o - nu de acum doar - efemeră plăcere. Tăiem bradul, îl ducem în casele noastre, îl împodobim, dansăm în jurul lui, cel mai adesea cu falsă religiozitate i ne închinăm, pentru ca după câteva zile să-l scoatem din odăile noastre ca pe ceva ce nu ne mai trebuie, ne încurcă; îl aruncăm la gunoi ca pe o zdreanță. Biet zeu, despuiat, vai, de toată sacra lui măreție!

Voevod încetinat: "Brad în munți, ne-ncovoiatu,/ În, din vechi, nalte preluce -/ Voevod încetinat,/ Ani o mie-n spate duce...// Paznic viu Singurătății,/ Nu îi turbă-mprejurul/ Decît nalt rotindu-și zborul/ Doar Măria Sa Vulturul...// Ci el drept stă sub hlamida-i/ Cu argint viu argintată./ Către el îmi plec eu fruntea/ Și îngîn în sine-mi: Tată!..."

Efulgurații

Cîntec de toamnă

E toamnă tristă iarăși cu ploii și neguri reci...
Drumeț te faci și singur și trist prin ele treci.
Te duci, te duci, în ele îți sufletu-nfășori,
Singurătatea-ți plînge-mprejur ca alteori?

Ești jos ori sus, aproape, departe, nu mai știi,
Oricum, oriunde pasul te duce, întârzi...
Nu știi de-azi ori mâine ori ieri. Adînc disperii,
Vii dinspre nu știi unde și-ajungi în nicăieri

Și frunze, miriade, cad - galbene ninsori -,
Pui tîmpla-n palme, ochiul închizi și-nveți să
mori...

Ca într-o altă viață îți vin, difuze, vești -

Ori, vechi, îți spune Moartea cu Dumnezeu
povești?...

Teofil Răchițeanu

foto: Robert Sărb

Flashback 2006

* *Lucrarea Huedinul - o localitate pe drumul spre Europa. Aspecte monografice* (autori prof. Cristian-Claudiu Filip și Horea-Dorin Mățiș, Cluj-Napoca, Ed. Grinta) a apărut cu sprijinul Primăriei și al Consiliului local Huedin. Este evenimentul editorial cel mai așteptat de către locuitorii urbei noastre.

* În 21 mai 2006 s-a semnat un protocol de parteneriat între Liceul Teoretic „Octavian Goga” Huedin și Gimnaziul „Zrinyi Miklós” din Szigetvár, Ungaria. Cu această ocazie, oaspeții au vizitat Clujul cultural, Huedinul “de la A la Z (vizitarea orașului și a liceului, concert de orgă la Biserica Reformată din Huedin etc.) și zonele pitorești din zona Huedinului. Câștigul cel mai mare, însă, a fost că, în timpul programului cultural-artistic (concursuri istorice, culturale, de divertisment), s-au înfiripat prietenii între elevi, pe de-o parte, și profesori, pe de altă parte. Protocolul mai cuprinde întâlniri anuale pentru o bună colaborare și cunoaștere reciprocă.

* Membrii din redacția revistei de cultură și spiritualitate creștină *Glasul*, editată de Protopopiatul Ortodox Huedin, s-au întâlnit, la începutul lui noiembrie, în impunătorul sediu al Protopopiatului pentru a „savura” și a analiza ultimul număr al revistei și, bineînțeles, pentru a concepe unul nou. Deci, a fost o „ședință de lucru”, în înțelesul cel mai literal cu putință!

* Alexandru Jurcan a fost anunțat de Ambasada Franței că va primi distincția *Palme Académiques* ca rezultat al activității sale în slujba francofoniei.

* Vineri, 1 decembrie 2006, Radu Țuculescu, de la Televiziunea Română Cluj, a realizat la

(Continuare în pagina VIII)

De la cititor către autor

Scrisoare deschisă lui Marcel Mureșeanu

Într-o dimineață, sosind la liceu (Liceul Teoretic „O. Goga”, Huedin) am găsit plicul de la tine (știam deja că ai fost elevul acestui liceu), în care se afla *Patima recunoștinței* (Cluj-Napoca, Casa Cărții de știință, 2006), precum și dedicația ta pentru mine: „această carte ca o noapte albă în care joacă la ruletă întinericul meu”. Pentru moment am uitat de celelalte cărți ale tale (nu cumva vreo douăzeci?) și am invidiat mottoul de la pagina 5, ca să aflu mai apoi că erau propriile tale versuri:

„Și-apoi unde în altă parte
Decât într-o moară de vânt
Nu te întrebă nimeni
Cât e de albă făina oaselor tale!”

La întâlnirea cu elevii liceului am citit două poezii din volumul tău. Am simțit în privirea ta candidă o reconectare la propriul tău act scriptic. Fabula fierului de călcat are relevanță, întrucât

„cultul datoriei „poate degenera în agresivitate. Da, ai dreptate, trăim într-o lume „bolnavă de dragoste și ucisă de ură”. Pe când să ne rugăm și noi, iată că la un etaj” diavolul rașchetează parchetul”.

Poezia ta e incomodă, centrată pe conexiuni grave, în voit disconfort intelectual. Fieea ta eruptivă alege și haloul persiflării, uneori al ironiei. Și apoi ce contează, când „vocale se iubesc dincolo de noi”. Irina Petraș scria că ești „îmblânzitor de orbiri și ispite”. Ar fi sunat extraordinar drept titlu pentru ceea ce scriu acum, însă n-am avut forța ideatică a Irinei. Dacă trupurile noastre au devenit „două cădelnițe goale”, atunci „cui să mulțumim c-am învins moartea?”. Spune drept, ai fi preferat o cronică amprentată de stilul hiper-elevat, în care eu aș fi adoptat o decriptare ocultată, ori îți convine ceea ce Teofil Răchițeanu își imaginează că ar putea fi acest „de la cititor către autor”? Între Eros și Thanatos, la tine nu se mai vede decât „o ceață ca un animal mare”, pentru că tu nu suporti stagnări recurente, chiar dacă știi că poezii „deconspiră tot, scriu despre îngeri ca despre vaci”. Vreau să spun că magma ta nu suportă clasificări și că „în gingășia roz a prăpastiei” domină spiritul tău tutelar, chiar dacă tu părăsești rar corabia, deoarece „m-am obișnuit sub apă”. Uneori simți nevoia să ieși la suprafață „pentru o

gură de aer”. Nu uiți o clipă de albatrosul lui Baudelaire, „știi că orașul e mort până la brâu” și atunci te cuprinde din nou dorul de zona ta hieratică, mai precis „o poftă nebună/ de-a rămâne ce sunt/ mă prăvale în mare”. Alegoriile tale coabitează cu imagini impenetrabile, mai ales când în decembrie aprinzi focul și suflă în cuvinte. Anumite versuri focalizează subit un gust al exorcizării. Evadezi, plăsmuiești irealul, iubești, uiți de tine însuși și realizezi că „așa ne lasă femeile/ ca pe niște cizme stricate,/ cu gura căscată, și fug cu zeii!”. Ție nu-ți pasă de nici un torționar. Ți-au crescut petale „în locul unghiilor smulse de el”. Și tu stai așa întins pe iarbă, iar în locul tău, umbra ta s-a urcat pe cruce, așteptând să urlă în locul ei. Orice demitizare îți reușește, iar fluxul liric îți întărește corabia, pe care o părăsești rar.

Acum e noapte târziu, ți-am recitat volumul și, cum îți spuneam, îți las prin testament toată prietenia mea și poate că grație poeziilor tale „iar am scăpat trenul/ sub care voiam să mă arunc”. Îți voi scrie din nou peste puțin timp și „poștașul se va prăvăli de oboseală/ tot căutându-te în locul meu”.

Alexandru Jurcan

Exercițiu de lectură

Lumina din prăpastie sau lumina care n-a strălucit încă

Elena-Livia Bâlc

8 noiembrie 2006. Amfiteatrul Liceului „Octavian Goga” din Huedin găzduiește o întâlnire cu trei seniori ai scrisului clujean, foști colegi de clasă ai primei promoții a liceului, scriitorii Constantin Cubleşan, Ioan Bălaș și Marcel Mureșeanu.

Întâmplarea s-a dovedit, în cele din urmă, o întâlnire cu Poezia.

Revenit, după o lungă absență, pe meleagurile adolescenței, evocate cu duioșie și umor, Constantin Cubleşan a adus cu el o carte de poezie apărută cu un deceniu în urmă (Timișoara, Editura Helicon). *Lumina din prăpastie* reprezintă o selecție de poeme care marchează „vârstele” experienței lirice a scriitorului și face obiectul prezentului exercițiu de lectură.

Am descoperit în paginile ei un poet de mare discreție, poate puțin sfielnic în această ipostază, în mod cert umbrat – pe nedrept – de statura prozatorului, criticului și dramaturgului Constantin Cubleşan.

Lumina din prăpastie este o carte de poezie care reflectă trăiri sufletești și un întreg orizont de cultură și meditație, în care Constantin Cubleşan etalează mai multe voci proprii, măști lirice personale ale adevărului poetic, în condițiile acestei prelungite și deconcertante

postmodernității, când te ispitește tot mai mult întrebarea dacă mai poți să fii personal în peisajul atât de aglomerat al poeziei „mileniului”. Adevărata șansă a poemelor lui Constantin Cubleşan stă în eterna reîntoarcere a lirismului său „pe drumul inimii” (Bлага), un lirism blând și înțelept, cu o încărcătură ideatică lipsită de agresivitate, având în schimb virtuți incantatorii magice.

Poetul orchestrează o retorică a sentimentelor în cadențe solemne, ceremonioase: tristeți autumnale („Cum se lipește ploaia de ziduri și de pomi,/ Și cum orașul pare un fund tăcut de mare” – „Autumnală”); neliniștea destrămării („Ne destrămăm încet, ca pânda putrezită/ De-atâtea ploii ce ne-au spălat prin ani” – „Crepusul”), spaima necuvântului („Ne dezgolim încet de hainele vorbirii” – „Crepusul”); moartea sufletului și deșertăciunea ființei („Suflete-nghetate la sfârșit de veac/ Ne-ngropăm în munții vieții de cenușe” – „Ger”), căutarea febrilă a identității („Mă tot întrebați cine sunt/ Ne tot întrebați cine suntem” – „Destin”), înstrăinarea („Ca mâine străini ne vom fi nouă/ Copleșiți de un veac nerăbdător” – „Ca mâine”).

Intelectual rafinat, Constantin Cubleşan este înclinat spre reflexivitate, devenind adesea poet al timpului biologic și universal, cu sentimentul trecerii și al temporalității („Ne ofilim încet ca frunza de mesteacăn/ Și ne-nclinăm sub vânturi ca paltinii cărunți – /Ni se zbârcește pielea, de piersică trecută/ Și coborâm în vreme mai slabi și mai tăcuți” – „Crepusul”). Rostirea sa poetică se articulează la marginea veșniciei pe care o fixează în metafore – definiții, investind-o cu corporalitate („Doar știm că veșnicia e un omăt imens/ În care nu sunt drumuri și, nici atât, hotară/ Unde ajungi, fixat într-un cristal,/ Să

licărești prin timpii fără de zori ori seară” – „Poate că veșnicia...”).

Imaginarul poetic al *Luminii din prăpastie* se constituie progresiv din ceață și pâcle oarbe („Trăim într-un imens halou de ceață/ Ca-ntr-un acvariu cu pereții falși” – „Ceață”; „De unde vin atâtea pâcle oarbe?/ Cine le-tinde valul peste noi?” – „De unde”), „cohorte lungi de nori înzăpeziți”, „vălătuci de nea”, orașe înecate în ploi putrede, toamne cu stranii scuturări de frunze („De toamnă”), cu amurguri prelungite într-o moarte lentă, inexorabilă.

Constantin Cubleşan se află în căutarea frumuseții ca singur adevăr al Poeziei. Dacă primatul stărilor sufletești este indiscutabil, același lucru se poate spune și despre virtutea incantatorie a versurilor sale, care curg agale, somnolează tărgănat, suspină, se avântă, se îngână în refrane obsedante. Din versuri se simte încordarea cuvintelor care devin fluid verbal, materie densă și rebarbativă cioplită cu o daltă elegiacă, neliniștitoare, uneori copleșitoare, ca în admirabilul poem intitulat „Apa”, pe care îl reproduc integral: „- Auzi cum sapă apa-n mal?/ - E tropot surd de aprig cal...// - Auzi cum sapă apa-n zid?/ - E foșnetul pădurii-n grind...// - Auzi cum sapă apa-n stâncă?/ - E neaua ce se cerne încă...// - Auzi cum sapă apa-n noi?/ - E vremea putrezită-n ploi...// - Și-atunci, lumina de sub pleoapă?/ - E apa care-ntruna sapă...”.

În loc de altă încheiere, aș spune că există în poezia lui Constantin Cubleşan lumina care n-au strălucit încă și care călătoresc spre noi din străfundurile abisale ale unei sensibilități poetice care se cere descoperită.

Eveniment

Huedinul, o localitate pe drumul spre Europa

Nicolae Șteiu

Pentru locuitorii Huedinului - străvechi centru comercial, meșteșugăresc și spiritual al satelor depresiunii Huedin - de mai multă vreme s-a făcut simțită nevoia unor studii aprofundate, prin care să se prezinte argumente peremptorii privind vechimea și continuitatea multimilenară.

Referiri scurte, articole limitate la perioade restrânse, ori pe teme etnografice s-au făcut, mai ales în secolele XIX-XX, în mai multe lucrări, dar insuficiente pentru "orașul de la poalele Vlădeșei" și zona sa.

Iată că la acest sfârșit de an 2006, doi tineri profesori de istorie, Cristian Claudiu Filip - proaspăt doctor în istorie - și Horea Dorin Mățiș s-au încumetat, ceea ce alții mai în vârstă n-au făcut, să cerceteze, să adune documente din arhive, din colecții particulare, să consulte zeci de lucrări de specialitate, fotografii de epocă, să le interpreteze, să valorifice patrimoniul istoric local și, prin editura *Grinta*, să publice opusul *Huedinul - o localitate pe drumul spre Europa. Aspecte monografice*.

Domniile lor au plecat de la premiza potrivit căreia cel ce nu cunoaște istoria locurilor natale este mai sărac, că tinerii din Huedin, și, în mod special, elevii, trebuie să aibă cunoștințe despre trecutul localității pentru a se putea ancora cât mai bine în prezent și-n problematica Uniunii Europene.

De altfel, și titlul cărții ne proiectează spre o asemenea idee. Personal așa fi spus în titlu "spre Unirea Europeană", deoarece în Europa suntem - de mii de ani încă - în centrul ei, cu vestele vestigii ale culturii neolitice ori cele ale epocii metalelor, potrivit cărora istoricul american M. Ghimbutas susține că aici s-a creat "prima mare civilizație europeană".

Autorii și-au asumat, cu îndrăzneală și curaj, riscul alcătuirii și publicării lucrării, convingși fiind

că vor provoca opinii și păreri diferite, dar marea lor majoritate în favoarea celor afirmate de ei, deoarece sunt bine și convingător argumentați.

Întreg conținutul cărții, locuri, oameni și fapte, prezintă interes, incită la studiu atent, oferind ajutor prin cele 300 de fotografii (obiecte, unelte, arme, monede, clădiri, monumente, personalități, obiective de interes turistic).

Tematica abordată este bogată și variată, începând de la *Cadrul natural...* până la evenimentele petrecute la începutul secolului XXI.

Istoria huedinenilor nu este tratată izolat ci în conexiune cu cea a locuitorilor satelor zonei, deoarece la Huedin (= loc de popas, de odihnă sau odihnă, cum ne spune tradiția) coborau moșii cu material lemnos și produse animaliere, cei de pe valea Almașului urcau cu cereale, iar localnicii ofereau produse meșteșugărești, vin și alte bunuri de consum.

Este bine scos în evidență rolul de târg jucat de Huedin timp de peste 1000 de ani și poziția populației față de marile evenimente de la 1600, 1784, 1848-1849, 1918, ori perioada zbuciumată a anilor 1940-1944.

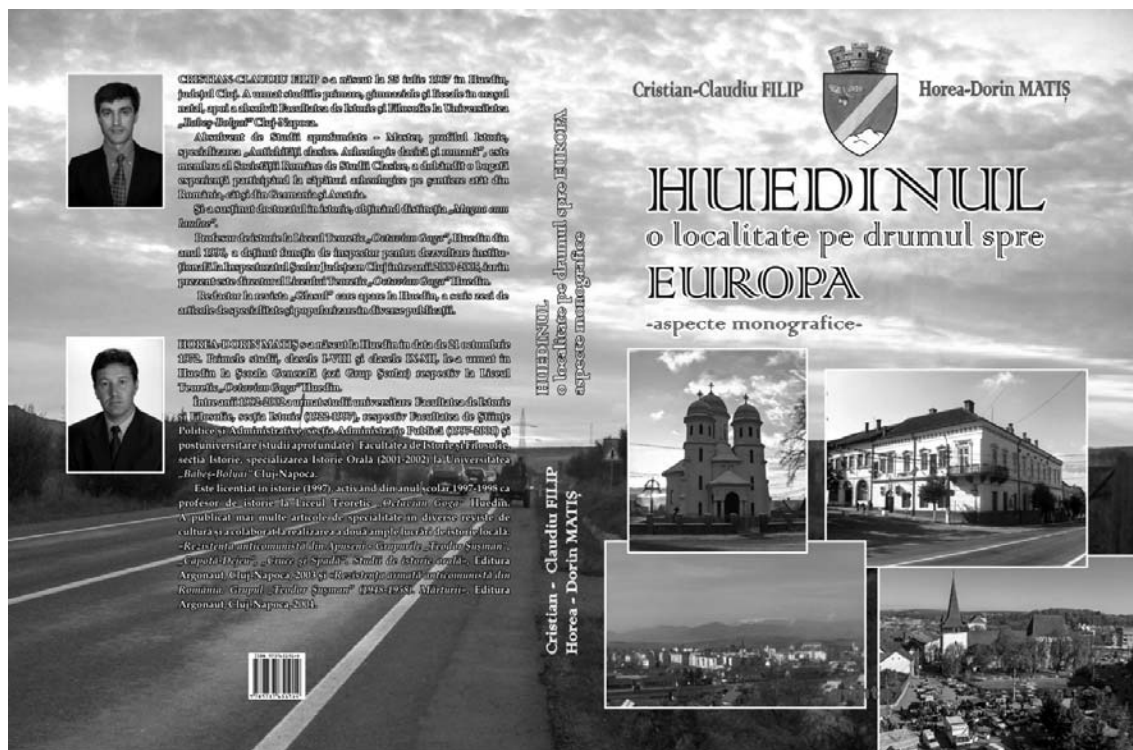
Autorii abordează multe aspecte, materialul

oferit în carte este vast, dar, așa cum recunosc, departe de a fi exhaustiv.

Considerăm rodul muncii lor ca un prim mare pas în vederea finalizării monografiei localității centru al zonei, ce cuprinde satele din partea nordică a Munților Apuseni.

Pregătirea de specialitate, seriozitatea cercetărilor, voința și energia lor tinerească, suntem convingși, îi vor determina să continue studiul temelor abordate. Într-o a doua ediție este bine să-și găsească locul alte aspecte etnologice, folclorul literar-muzical și, mai pe larg, rolul Huedinului de centru spiritual al zonei.

Felicităm membrii Consiliului local și pe cei de la Primărie pentru ideea materializată în susținerea financiară a acestui demers și, în mod special, pe cei doi autori, Cristian-Claudiu Filip și Horea-Dorin Mățiș.

Vocea din "off"

Diamante șlefuite

Silvia Morar

Precum în vechime crinul înfierat pe umărul unei femei, o azvârlea pe aceasta în afara societății, tot așa cuvintele „suplinitor necalificat cu...” alcătuiesc stigmatul ce-l port eu de mai bine de 12 ani, ca profesor în valea mea dragă. Aceste trei cuvinte, odată rostite funcționează ca un verdict, ca o condamnare. Automat, cel în cauză este azvârlit, precum un paria, la periferia sistemului educațional.

Să știți că „suplinitorul necalificat” are studii superioare. Ba mai mult, acel „cu” înseamnă cu definitivatul luat. Ghinionul lui este acela de a se

fi născut sub o zodie nefastă. Astfel, bietul de el, când este vorba despre îndatoririle sale, ele abundă. Și nu am auzit încă: "Suplinitorii au mai puține hârțogării de făcut". Discriminarea apare abia când acesta trebuie să primească drepturi. De fapt cuvântul „drept” nu trebuie să facă parte din vocabularul unui paria. Un paria are rute speciale, trasate de acolo de sus, rute care nu-i dau voie acestuia să se încrucieze cu cele ale colegilor lui. Gândul te duce la vremurile când, în minele de diamante, sud-africanii băștinași aveau un singur drept - să fie exploatați. Asemenea, suplinitorul necalificat trebuie să caute și să șlefuiască diamante, dar la limita minimă a economiei: salariul cel mai mic din țară. Suplinitorul, oricât ar fi de bun, nu are voie la vechime continuă. El dă în fiecare 31 august examen pentru post, dar nu primește decizie decât de la 15 septembrie. Asta ca să nu-și ia nasul la purtare, să știe că el este „altfel”. Spor de zonă, salariu de merit,

navetă gratis? Nimic din toate astea!

Cunosc suplinitori, profesori excelenți care, chiar dacă nu sunt calificați în domeniul în care predau, merită toată stima. M-am tot întrebat ce ne mână pe noi, marginalizații din învățământ, să prestăm o muncă la nivelul unui calificat. Și în toți acești ani mi-am dat același răspuns: elevii. Ei sunt cei care ne motivează. Pentru că după patru sau șase ani de căutare a lor, de șlefuire, aceștia - precum diamantele - strălucesc în orice montură școlară ar ajunge.

M-am hotărât să scriu ce simt eu, „suplinitorul necalificat cu...”, în semn de mulțam tuturor altuiștilor din învățământ, pentru că noi, chiar dacă suntem tratați fără respect, nu depunem armele. Plăcerea de a ține în mână un diamant și de a-l șlefui într-o strălucire ne binecuvântează.

S e m n d e c a r t e

"pârăguită în zăpadă cărarea"

Rodica Matis

Volumul de versuri al poetului Ioan Negru, *Zăpadă cu lupi*, apărut la Editura Grinta, în 2005, începe cu o întrebare retorică: „În cealaltă viață/ care dintre noi va trăi?” („Zăpadă cu lupi”).

O voce distinctă, răzbătând limpede din marile spații oblăduite de un alb halucinant, angoasant. Și un volum unitar, constituit ca o simfonie țesută în jurul unor elemente recurente cum ar fi: zăpada, moartea, lacrima, cenușa, timpul, teluricul etc. Expresia poetică e concentrată, metaforizată.

Moartea sălășluiește în chiar miezul vieții. Nu provoacă spaime, nu alungă, ci împacă; e generatoare de întrebări, e „imaculată”, pură,

IOAN NEGRU

Zăpadă cu lupi

grinta

născută „dintr-un mugure”: „Pâine și vin/ e ea// și zăpadă cu lupi” („Zăpadă cu lupi”).

Armonia interioară a poemelor este potențată deseori și prin reluarea în text, îndeosebi în final, a unor sintagme sau chiar a unor versuri. Aceste reveniri nu ne conduc însă niciodată în punctul inițial, nu sunt simple artificii de construcție, ele cunoscând, până în finalul poemelor, noi potențări lirice; totul e redimensionat, meditația gravă este astfel mult adâncită.

Poetul se lasă fascinat, în „Poveștile cu cerbi”, de un spațiu mitizat. Cerbii, cărările, poienile, iarba, cetina, zăpezile, constituie doar câteva repere pe o hartă poetică. Reveria îl face să reinvie o lume ce respiră cu o forță nebănuită, în ritmuri ancestrale: „cine mai crede azi poveștile cu cerbi/ vorbele s-au apus/ și le pășim pe umbră/ pe șuierul anume rămas între cetini/ sub bolta ninsorii/ zăpezile cu cerbi/ rugăciune mută” („Poveștile cu cerbi”). Cu multă tandrețe, creatorul ia în stăpânire universul concret, privilegiat.

În „Alb peste alb” iubirile „de la-nceput” îl predispun pe poet la visare: „aici și acum prima întâia iubire/ ca o statuie scoasă adânc din pământ/ plină de hieroglife/ și mai apoi iubirile de la-nceput/ coapte pârăguite/ și-o vietate de infinit”. Alteori iubita, concretă, diafană, stăpânește lumea poetului, subjugându-l: „eu scriu despre mireasma iubitei/ după o întreagă noapte de dragoste/ și despre uragane” („Despre natură”). În „Reamintirea miresmei” ea devine zeiță, se ndepărtează, până își pierde aura: „zeiță am zis/ până pe solduri până la glezne/ până la iarba tălpilor tale albe/ s-a făcut om și-a plecat/ fără umbră/ fără cărare”.

Metafora lupilor e prezentă și în poemul „Lacrimă fără fântână”. Prădalnici, himerici, „lupii negri” se constituie într-un simbol distinct al cărții: „Vin lupii în noi/ să-și caute pădurea/ lupii negri/ fără de urmă fără de umbră/ Vin lupii cu colți de zăpadă/ Cu colți de peșteră/ și de primăvară”.

În „Acasă sub cetini” preocuparea creatorului este iarăși cuvântul, arta scrisului. Părăsit de o

Ioan Negru

divinitate protectoare, pradă a incertitudinilor („Cât de departe cenușa/ care va vorbi?”), el se ndreaptă spre singurul liman ocrotitor – poezia: „În ceara lumânării scriind/ și flacăra traducând/ în limba nopții/ și-a umbrii”.

În „Pași fără umbră” întrebările chinuitoare referitoare la condiția umană revin obsedant. Simbolurile biblice prezente în text se constituie în imagini deosebit de complexe. În „Cale (12)” impresionează succesiunea metaforelor, revelatoare sau plasticizante, vii: „răstignit încă din uter/ încă din cuvântul primordial/ cunună cârnii și țititoarelor sale/ cale către omul ascuns.../ o lacrimă împietrită/ spintecată cu sărutarea/ până la cuib”.

O lectură care predispoze la meditație, o „panoramă a deșertăciunilor”, a dorului de înălțare, o cale de a mântui prin cuvânt și o personalitate poetică distinctă în spațiul atât de generos al liricului.

S i m e z e

War Game

Alexandru Jurcan

Mai precis JEBE și expoziția sa personală din 2006 la Cluj-Napoca. Adriana Jebeleanu s-a născut în 1975 la Cluj-Napoca și a studiat la Universitatea de Artă și Design din același oraș. Mai apoi s-a stabilit la Modena în Italia. La început a fost director artistic în publicitate, ceea ce a constituit o specializare aparte. Expoziții personale, expoziții de grup (Danemarca, Italia, România), din Cluj în Timișoara, din Modena în Veneția, din București la Volterra. În iulie 2006, la Muzeul de Artă din Cluj-Napoca un joc de... război, adică *War Game*, acuarele pe pânze dramatice, dintr-un unghi original. Mașini grele, nave de război, elicoptere, camioane americane, mizându-se pe șocul slalomului printre culori neașteptate. Intensitatea coloritului dă naștere

unui contrast neliniștitor, percutant, premonitoriu. Pericolele se ascund la tot pasul și pot fi anunțate de imaginile distorsionate, care cer o receptare privilegiată.

În *Tribuna* nr. 94/2006, la pagina 36 se află un interviu cu Jebe semnat de Livius George Ilea. Adriana Jebeleanu pictează în acrilic și cultivă ironia fină. De unde a apărut obsesia mașinilor? Acolo în Italia luca pentru ceramică, apoi i s-a oferit un atelier, dar și un spațiu de expunere într-o fostă garnizoană. Realitatea italiană conține un cult al mașinismului. „Pe mine mă fascinează forța masculină pe care mi-o insuflă mașinile”, afirmă artista. Cromatica aleasă denunță o varietate ironică, capabilă să așeze înaintea ochilor un roz discordant cu puterea mașinilor. Mesajul? Violența în anti-forme adesea bizare. Culorile roz, roșu, galben atenuază sentimentul de incertitudine, de spaimă ce transpare din negru, din galben, dar și din formele agresive, războinice. Toate culorile alese glisează spre definirea unor sentimente. Ambiguitatea unor

sensuri latente ne duce cu gândul la posibilitatea unei exorcizări. Răul poate fi abolit printr-o tratare cromatică premeditată. Senzația de dimensiune amplă înseamnă și o oarecare neputință în fața proliferării. Doar intensitatea culorilor se mai poate opune, așadar arta ar putea fi capabilă să-și așeze rostuirea în stoparea pericolelor iminente. În *Vanity Fair* tușele de culoare roșie, într-un hazard agitat, anulează, parcă, orice mașinărie de război în timp ce *Stealth boat* creează o senzație de diafan prin prezența aceluși galben lichefiat.

Catalogul realizat cu ocazia expoziției de la Cluj-Napoca e redactat în engleză și conține reproduceri de aleasă calitate.

p o e z i e

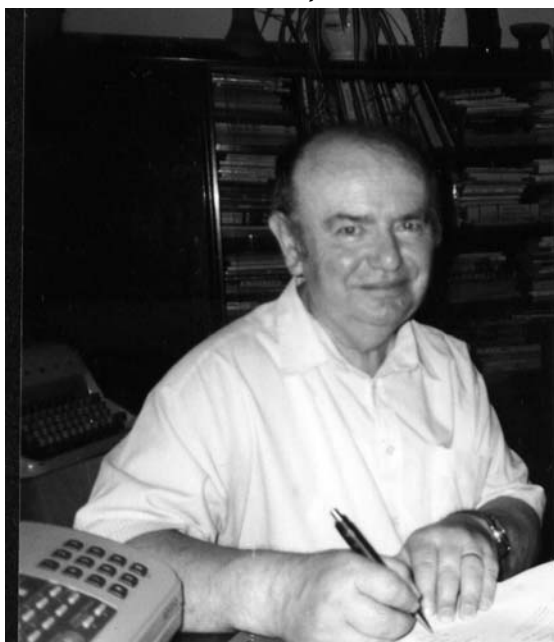
Poezii de Marcel Mureșeanu

Un pas în față

Vreau liniște.
Azi mă ocup de mansardarea luminii.
Cu tine voi locui acolo
unde strălucirea nu ne va orbi.
Obosite ni-s trupurile și fără de somn
singura rigoare ce nu ne umilește e țărmlul
în voie vom spune istoria dragostei
risipite cu alții, până când vom pieri
de altceva decât de moarte.
Va fi fulgerul stârnit din nimic
iar noi cea dintâi pereche
a cărei voce se ridică să ceară
dreptul la un alt fel de sfârșit.

Textul hibrid

Mă tem de memorie,
mă feresc să rememorez,
uit perfectul verbelor
de la simplu la compus
și până la perfidul Albion
al mai mult ca perfectului.
Dar cum să scapi de ceea ce nu vezi,
de lipicioasa mână căzută
dintr-un cer ce te urmează
pe toată durata trecerii prin pustiu.
Unde e Marea Roșie de altădată?
De ce nu mai poartă cărare
pe la mijlocul pletelor sale?
Toate se închid peste toate!
În fiecare zi arunc mrejele în laguna memoriei
și le scot pline.
Ceea ce văd nu pot descrie:
trecutul nu stă degeaba, el înflorește,
monstruoase forme se împerechează mereu,
viața mea și viețile altora umblă goale
nici o sfiiciune ca atunci
când ele se petreceau de-adevăratelea.
Tot ce aduc la suprafață colcăie
și are mirosul nămolului.
Vrea să se mai petreacă o dată,
forțează ușa, pătrunde în creierul meu.
Dacă nu i-aș reda la timp totul

aceleiași primitoare lagune,
viața mea, aici, la suprafață, s-ar termina.
și totuși, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat,
dimineața mă duc fluierând
pe malul acestei Tiberiade
și arunc și mai departe plasele.
Poate odată le voi scoate goale
și-mi va fi dat un ceas de liniște
pe nisip numai cu soarele,
iar la trezire să pot spune
fericit cel ce se vânează numai pe sine,
pentru că a lui va fi
împărăția cu o singură margine.

Țintă greșită

Vin ploile. De pe versantul oboselii de timp
cad "pietre melancolice"
tocmai au închis drumul
au oprit cărașușile.
Stau toți și ridică din umeri
nu mai pot trece
se tulbură apa din sângele lor.
Atunci vine EA și face un semn, susură:
nu aici v-am spus să cădeți, proastelor!
Iar pietrele se ridică și umblă
locul se face curat.
Ploile pleacă.

Poeta lacustră

Ca niște corbi, ochii mei
se aruncă peste stârvul oglinzii, flămânzii!
Văd ei ceva. Simt ei laguna putreziciunilor.
Încă mă aflu sub anestezia iluziei,
doar chipul tău de poetă lacustră
încheagă apele și nu le lasă
să treacă spre Styx.
Atâta putere ai azi
încât lujerul mâinii tale
poate ține în bătaia lunii
floarea neagră a nopții,
din toate poemele lumii!

Casa cu sfinți

E atât de frig încât nu ne putem ridica la
ceruri
unde căldura raiului toată ne așteaptă
de-accea vom mai zăbovi pe pământ
până colo către idele lui martie
când se va desprimăvăra soarele
să ne suie în cupeul său
pe toți sfinții rămași pe-aici
de la Bobotează și de mai-nainte
trimiși să dăm fân căprioarelor
și câte o țigară de foi nevoiașilor.
Se va afla undeva o iesle să tragem
sau o casă de om
de unde au plecat stăpânii în țările calde
acolo vom aprinde focul, să stăm
ca pe vremea când eram vii
iar cei ce vor bate la ușă,
tulburați că nimeni nu le răspunde,
deși luminile pălpăie seara,
vor alerga să ne părăscă la preoți
fără a pricepe cu ce granguri
i-a blagoslovit Dumnezeu.
Noi știm toate astea

Marcel Mureșeanu și Ioan Alexandru (1982)

și chiar dacă dormim câte trei într-un pat
ne simțim bine. Numai să nu se lungească
iarna
și să fim nevoiți să ieșim prin nămeți
după nuiiele de fluier.

Cale despăcată

Întunericul e uleiul din candela luminii
când se sfârșește el, lumina apune
după ce apune lumina se face întuneric
și tocmai atunci bate secunda
când începutul și sfârșitul sunt una.
Scânteia atingerii lor
iarăși aprinde întunericul
cel mult și uscat
din strălucitorul său vas.
Prin pereții lui se pot vedea
în mărimea lor naturală galaxiile!
Lumină întristată e întunericul.

Psalm-adiere

La tine mă întorc,
o, fragedă meduză a brumei de toamnă,
ridică-ți ochii nevorbitori asupra mea,
străbate-mă cu frigul tău potolit,
sub oasele mele aprinde albele tale cristale!
Sufletul meu nu-l ademini de la mine,
fii fereastra neîngrădită
către raiul tinerețelor mele,
deasupra ta lasă-mă să zbor
cât să te pot umbri cu gândul!
Negrul trandafir al soarelui
iată se aruncă în nori
cu împăratul-copil în brațele sale,
octombrie unge cu miere
picioarele cocostârcului rătăcitor,
toate se aprind fără să ardă,
prin tine!

Proză

Online

Dinu Bălan

Un sunet de cădelniță, un miros ademenitor de tămâie, o voce târâgănată de preot mai preocupat de vocalize decât de nemurirea sufletului, dieci, babe cu bocete din vremuri vechi, dar insidioase până la lacrimi, un *vanitas vanitatum* topit printre ierburile putrede de toamnă. Curgerea vremii unge aerul cu melancolie, clopotnița satului sună pustiu.

Am devenit suspect de melancolic. De câteva zile stau cu ochii pironiți în computer, la biroul de *Pompe funebre* al unei metropole. Lucrez cu gândurile vraiste. În baza de date există atâta moarte. Calculatorul a început să se deregleze. *I-Worm.Tanatos*, un virus afurisit, mi-a pustiit computerul. Am chemat un serviciu IT. Aveam foarte mulți clienți care telefonic, prin e-mail sau personal, ne solicitau serviciile alarmant de frecvent.

Până când specialiștii IT controbăiau conexiunile moarte ale calculatorului, am început să contemplan metropola, uriașă ca un mamut. O viermuială de mașini împoșca penetrant gazul de eșapament. Zigzagul străzilor îmi producea amețeală. Un miros de încins îmi provoca imaginea unei incinerări. Parcă orașul se golea de vitalitate. Numai betoane încinse, cabluri, unde magnetice care îmi cauzau dureri de cap. Ciudat, chiar prietena mea Livia îmi reproșa uneori aceste descrieri macabre. Doar lucrăm la un serviciu de pompe funebre, fapt ce n-o deranja, de altfel. Fiecare are jobul lui.

Adineaori mi-am aruncat ochii peste statisticile metropolei noastre. Am dat de un raport al primăriei noastre de cartier. Populația a îmbătrânit alarmant. Tinerii sunt tot mai rari și mai bine plătiți pentru jobul lor. Serviciile de asigurări și de pensii scârțâie din toate încheieturile. Raportul mai arată că locurile din cimitire s-au împuținat alarmant, iar un loc de incinerare a devenit extrem de scump, chiar prohibitiv. Locuitorii metropolei preferau incinerarea, din motive practice. Serviciul nostru, din acest motiv, și-a adaptat profilul. Am început să vindem la cerere și urne funerare cu numele inscripționate pe ele.

Într-un ziar am citit despre un profesor de istorie, ateu și adept al cultului egiptean al soarelui, cum și-a trasformat propriul apartament într-un mausoleu. Pereții erau cu nișe pentru urnele familiei, iar apartamentul o bibliotecă labirintică cu fotografii, decorații, premii, extrase de articole din ziare, suveniruri ale morților din familie.

Am început să mă scrântesc rău. De două săptămâni de când lucrăm aici, gândeam numai în asociație cu morții. Prietena mea, Livia, m-a sfătuit să-mi iau chiar câteva zile libere. Eram surmenat, munceam peste program. Când mă întorceam acasă o găseam pe Livia adormită, iar o mâncare rece mă aștepta de mult timp în frigider. Îngurgitând mâncarea, priveam designul interior șters al camerei și mobila mată, ca un ochi orb. Livia era singura culoare în acest pustiu. Pesemne va trebui să schimb ceva pe aici.

Într-o noapte ea mi-a reproșat felul disperat, brutal de a face sex. Nu-i mai ascultam

dorințele. Nu mai exista ca ființă vie, comunicativă. Nici nu prea avea multe ocazii, pentru că momentele de rară și profundă intimitate începeau să lipsească...

În fața asediului infernal de cereri pentru servicii funebre, am cerut șefului noi forțe. Nepăsător mi-a cerut soluții. Îmi relatase cândva o filozofie a sa. Aici e numai moarte. Viața e în afară. De aceea jobul acesta trebuie tratat nu prea serios. Altfel riști să te dereglezi.

Computerul a răgușit de atâta moarte. Mai nou am început să vizitez site-uri funerare. Cât de straniu sună: *w.w.w.morți.ro*. Pentru un tânăr de 30 de ani nu e o ocupație prea obișnuită. Livia a fost chiar șocată când m-a văzut îmbrăcat în același costum negru săptămâni în șir. Am pretextat uzanța firmei.

În fața computerului realitatea din jur se atrofiase. Locul ei îl luaseră imaginile, statisticile, știrile. Se poate trăi doar online? Tinerii se cunosc aici. Se iubesc, suferă, trăiesc drame. Din ce în ce mai mult comunicam cu Livia numai pe net și pe mobil. Ea a devenit un personaj, printre morții mei, e drept un personaj viu, înfrățit prin sex, prin suflet. Sufletul nu-și are etimonul în verbul a sufla, a respira? Odată, într-un week-end liber, discutam cu Livia la o masă la restaurant nu neapărat de morți, dar asociațiile pe care le făceam între evenimente personale erau morbide. După o clipă de tăcere în care ea m-a privit ca un scanner, a exclamat în râs: *Mortule!*

Trebuia să găsec la birou o soluție izbăvitoare. Trebuiau rezolvate într-un fel cifrele amețitoare de cereri pentru servicii funebre. Declicul s-a produs printr-o asociație neașteptată chiar în fața computerului. Înaintea unui client obraznic, care-mi cerea zeci și zeci de servicii - se vedea că trăia pe picior mare - am izbucnit: *de unde să scot pentru incinerarea defunctului tău tată urnă cu inscripții în trei limbi, să îți realizez, auzi?, niște plăci votive cu toate datele biografice și distincțiile*, (fusesse politician, dacă mi-aduc bine aminte), *doar nu-mi va scoate computerul atâtea lucruri din nenin!? Pentru aceasta trebuie să lucrez prin alte firme și totul costă timp... Da, în sfârșit, ce mai...* Câtă energie depun oamenii

aceștia pentru imaginea lor post-mortem! Dar din acest lucru se pot scoate bani serioși! Bruscu mi s-a asociat imaginea metropolei îmbătrânite cu aceste probleme imposibil de rezolvate. De ce nu un cimitir online? De ce nu un cimitir virtual? Imaginea contează, oricum, nu realitățile oricum dispărute ale defunctului... În felul acesta toate dorințele clienților noștri ar fi rezolvate automat.

De mii de ani sufletul s-a desferecat din închisoarea trupului, credință de la Platon citire. De ce n-ar exista un cimitir virtual, cu un site propriu, pentru fiecare suflet de om? M-aș plimba cu plăcere prin acest țintirim electronic. Și în plus realitățile imaginare de altădată - Infernul, Câmpiile Elisee, Paradisul ar primi o netă consistență. Sufletele ar avea posibilitatea să se ridice la un cer virtual, online, o lume în sine perfectă. Familia supraviețuitoare a mortului s-ar trudi ca imaginea mortului său să fie cât mai atrăgătoare, mai captivantă, iar Dumnezeu nu și-ar osteni memoria într-atâta, ci ar vizita banca de date, iar la Judecata de apoi ar judeca cu probe. El își poate crea acest ajutor, prin noi, oamenii. Oricum scoarța terestră nu mai poate face față, din cauza supraaglomerărilor urbane. Criptele s-ar putea muta în cer.

Sunetul mobilului a sunat mai nervos ca niciodată. Era Livia. A rupt în sfârșit tăcerea. Mi-a spus tot ce vroia probabil să-mi spună mai de mult, că o neglijam, că viața noastră era monotonă, că eram un demodat care trăia cu morții lui și că mai bine ar fi să ne separăm.

Când mi-a înșirat toate acestea pe mobil am înmărmurit. În primul rând nu o credeam capabilă de o asemenea decizie. Nu credeam că Livia poate exista cu un **Nu** în viața mea. Se vede treaba că jobul, morții mei îmi topiseră mințile. Nu știu unde greșisem, când anume. Realitatea relației noastre o vedeam de-abia acum schimbată. Multe detalii foarte importante îmi scăpaseră. Reproșurile ei sau privirile ei îmi răneau de-abia acum sufletul mai mult ca niciodată. Derulam imaginile trecute ca-ntr-un film. Dar dintr-o altă perspectivă, a celui care a pierdut. Eram un demodat. Îmi uitasem tinerețea. Poate aveam înscrisă în genă

foto: Robert Sârb

bătrânețea sau, cine știe, moartea? Totul pornise de la acea înmormântare a părinților mei din satul acela uitat de lume? Îmi neglijasem rădăcinile în metropola aceasta, și o dată regăsite m-am schimbat? De atunci oare?

Sau poate ideea acelei afaceri cu morții. Deja reușisem să-mi conturez totul. În minte mi se urzise totul ca o rețea. Mă hotărâsem să includ morții mei pe profesii. Aici intrau arborele genealogic, fotografii pe diferite trepte ale vieții, actele, studii, operă, copii, visuri, iubiri, mici păcate nemărturisite... Toate ale răposatului! Morții îmi erau prietenii și ajutoarele mele. Discutam cu ei. Se plâneau de rudele lor nepăsătoare, prea grăbite. Eram eu cu cimitirul meu virtual. Îi ascultam pe morți cu atenție. Aveau nevoie de o înțelegere specială. Rudele îmi ofereau dosare peste dosare. Le răsfoiam avid fiecare filă a vieții lor. Iar morții îmi spuneau mai multe dedesubturi ale vieții lor, decât poate dacă aș fi discutat cu ei în timpul vieții. Erau niște neajutorați. Aveau nevoie de timpul și de înțelegerea mea.

Dar mă scrântisem, e sigur. Livia mi-a reproșat totul într-o dimineață, după o noapte băjbăită de dragoste: *Puișor, tu ai început să vorbești în somn?*... Era evident că morții îmi controlau nu numai viața derizorie, cenușie, ci și somnul și dragostea.

Am plecat acasă. Apartamentul pustiu. Singura pată de culoare în cimitirul acesta cenușiu a fost ea. M-am așezat pe pat. Parfumul ei încă persista. Ciudat, nu-l simțisem încă. Începeam să simt de-abia acum urmele trupului ei imaculat, savoarea lui. Prin unghere adăstasera șoaptele ei. Pe pielea mea zăceau imprimare săruturile ei catifelate în ruj. Căutându-mi lenjeria de noapte, am dat de un sutien al ei uitat în mare grabă înainte de a pleca. L-am aruncat ca pe-o sfidare. Fiecare lucru uitat săpa câte o rană în urma lui. Vidul dimprejur săpa cărări adânci. Nu eram un expert în moarte, în lipsuri?... Pe toate cutele și pliurile cearșafului am citit povestea iubirii noastre. Am căutat să văd ce ar fi vrut să spună ea mai mult și nu a spus.

Noaptea metropolei se strecura hoțeste, ca un șarpe, anevoios, inoculându-mi o otrăvă bătrână, stătută ca moartea însăși. Căutam salvarea. Morții mei au încetat să mai vină. Am visat. Umblam buimac printr-un oraș devastat, incendiat. Erau schilozi, arși, ultraradiați. Poate o

foto: Robert Sârb

bombă... Soarele ardea pe boltă sus într-o mare de cenușă. Era atâta suferință în jur! Brusc, m-am împiedicat și-am alunecat. O grotă, o pivniță a unei case distruse? Nu, era mai degrabă o biserică sub pământ. Aspectul era unul de peșteră. Sfinții atârnavă pe stalactite sau pe rădăcini de copac. Dar era impresionant de calm. Era o liniște de suvoi rece de pădure. Era o litanie de foșnet de pădure. M-am împiedicat prin lumina difuză din jur. Un colț de icoană. Am șters pământul reavăn de pe ea. Era Livia. Era Ea, Icoana. M-am trezit îndurerat.

M-am dus în baie. Eram bărbos și mai pierit ca niciodată. Lievei îi plăcea întotdeauna când eram neras. Îi plăcea aspectul meu poros, sălbăticia și virilitatea mea. Poate aici s-a înșelat, la început. De fapt, eram un mort pe dinăuntru, în mine era un cimitir. Acum era totuna. M-am bărbierit încet și absent. Câteva zgârieturi

începeau să apară tot mai adânci. Încercam să îi bărbieresc săruturile ei care îmi ardeau fața, strecurându-se în sânge. Fața mi se înroșise cu sânge. Cred că arătam rău. Picături rubinii mi se prelingeau pe piept. M-am scufundat în cada fierbinte. Cândva, demult, se practicau spălările rituale. Se credea că orice lucru murdar, de care nu prea era plăcut să-ți amintești, putea fi șters prin spălări repetate. M-am înșpușat cu mult gel de duș. Cred că arătam ca un om alb de pluș. Trebuia să-mi decoloriez trupul, să-l mumific, să mă omor pentru a renaște în alt loc și timp.

Trebuia să fac ceva. M-am mutat definitiv în birou, la jobul meu. Lăsasem apartamentul pentru ca Ea să moară acolo cu toate șoaptele ei perfide. M-am hotărât s-o înmormântez acolo. Și pentru ca orice urmă să dispară i-am legat într-un pachet puținele lucruri rămase în apartament pentru a apela la propriul meu serviciu de pompe funebre. Trebuia să fac ca ea să dispară. Orice clipă care mai însemna rămânerea ei aici mă istovea, mă distrugea. Îmi ajungea viața mea dereglată. Îmi ajungeau morții mei. Am împachetat lucrurile. Le priveam. Le simțeam însuflețite de o putere mai presus de înțelegerea mea. Am aflat de la un prieten cândva, că dacă vrei să scapi de urmele unei iubiri, ar fi bine să-ți arzi orice suvenir, orice amintire, fotografie, cadou. Le-am așezat în mijlocul biroului pentru marea ardere de tot. Ce mai rămânea? Am șters e-mail-urile, SMS-urile de pe mobil. Dar oare printr-un simplu foc se va rezolva totul? Unde este ritualul?

Dar mi-a apărut în față computerul, ca un ochi atoatevăzător. Și cimitirul virtual? Atunci m-am gândit la siteurile funerare în construcție. Trebuia ca Livia să aibă primul site. Povestea acestei iubiri trebuia să fie înmormântată la intrarea în acest cimitir online. Încolo, lăsați orice speranță, voi cei ce intrați... Ah, era să uit. Adresa sitului acestui cimitir virtual este: <http://www.morți.com/>.

foto: Robert Sârb

Orizont huedinean

Scurtă privire asupra anului cultural 2006 la Huedin

Horea-Dorin Mătiș

Este binecunoscut faptul că orașele mici, oamenii Huedinului, au posibilități financiare reduse, raportate de regulă la nivelul de dezvoltare al urbei, fapt ce se reflectă pregnant și asupra activităților culturale.

În aceste condiții este de remarcat că în Huedin este o viață culturală intensă, datorată atât celor implicați direct (oamenii de cultură, profesori și elevi), cât și sprijinului de care aceste activități se bucură la nivelul Primăriei și al Consiliului local Huedin.

Privind dincolo de cifre și de implicarea unora sau a altora (adică dincolo de politică), remarcăm finalizarea la Huedin a două proiecte de amploare. Mai întâi amintim aici inaugurarea pe 8 septembrie 2006 a unui corp de școală nou (cu 16 săli de clasă) în cadrul Grupului școlar Huedin. Acest proiect început în anul 1994 a fost rodul mai multor guvernări, însă meritul final a revenit celor de astăzi, punându-se astfel punct orelor de după-amiază, dar și unor promisiuni electorale.

În al doilea rând, menționăm apariția în condiții grafice excelente a lucrării monografice

Huedinul - o localitate pe drumul spre Europa. Aspecte monografice. Autorii, Cristian-Claudiu Filip și Horea-Dorin Mătiș, au tratat trecutul și prezentul Huedinului într-o viziune europeană dorind de fapt să ofere Huedinului o "carte de vizită" la intrarea în Europa.

Aceste realizări majore au completat în mod fericit activitățile tradiționale organizate la Huedin sub egida Primăriei și a Consiliului local Huedin. Doar enumerarea acestora este suficientă pentru a surprinde amploarea vieții culturale a Huedinului în anul 2006.

Amintim aici manifestările organizate de 24 ianuarie (Unirea Principatelor), 14 februarie (Ziua Îndrăgostiților), 8-9 mai (Ziua Europei), 19-21 mai (Zilele Huedinului), Festivalul internațional de folclor "Păunul de aur", 9 octombrie (Ziua Internațională a Holocaustului) - "Holocaustul de la Huedin", 1 Decembrie (Ziua Națională a României). Nu trebuie să uităm de deschiderea oficială a Clubului Copiilor, de reprezentările teatrale și, bineînțeles, de lansările de carte ale unor scriitori locali sau județeni.

În final amintim sprijinul financiar acordat apariției, în cadrul revistei *Tribuna*, a suplimentului *Claviaturi* (al Cenaclului literar din Huedin).

Pentru toate acestea se cuvine a se aduce mulțumiri domnului primar Nicolae Chiș și membrilor Consiliului local Huedin (cu deosebire celor din Comisia de învățământ, cultură, sănătate și sport).

Flashback 2006

(Urmare din pagina I)

Huedin o emisiune despre trupa de teatru francofon *Assentiment* (spectacole, interviuri).

* În 28 noiembrie Catedra de istorie a Liceului Teoretic „O. Goga” Huedin a organizat o masă rotundă cu tema „Huedinul și zona sa în anii celui de-al II-lea război mondial” pentru a facilita cunoașterea de către locuitorii orașului a celor mai importante evenimente din perioada respectivă. În deschidere, ansamblul *Poienița* (coordonatori Dorina și Ionel Pop), din localitatea Poieni, ne-a încântat și la propriu și la figurat.

* Doru Rus repetă de zor la Clubul Copiilor piesele *Conul Leonida...* (după I.L. Caragiale), *Tămăduitorul* (I. Băieșu), *Du chien qui fit son testament* (scenariu Alexandru Jurcan după farse din Evul Mediu), *Drogații* (piesă cu temă antidrog).

* În buna tradiție a instituției liceale din Huedin, și în acest an au avut loc lansări de carte și întâlniri cu scriitorii, cum a fost cea din 8 noiembrie 2006, la care au participat autori consacrați, foști colegi de clasă, în prima generație de absolvenți: Constantin Cubleşan, Ioan Bălaș și Marcel Mureșeanu.

* Și să nu uităm de multe alte evenimente editoriale precum apariția microromanului satiric *Cocoșul și cocoașa* al lui Alexandru Jurcan, volumele de poezii ale lui Teofil Răchițeanu, *Alizeul de dor și Patimile după Iancu* (volum lansat o dată cu inaugurarea noului sediu pentru clasele gimnaziale ale Grupului școlar Huedin), suplimentul *Tribunei*, *Claviaturi* etc.

* Revista Liceului Teoretic „O. Goga” din Huedin, *Pauza Mare*, apare ca de obicei, din anul 2000, trimestrial. Știți cum este. E mai greu să începi, dar mai greu să continui și să sfârșești. Și în acest an, revista *Pauza Mare* a primit premiul III la concursul revistelor școlare de tip magazin, faza județeană. Dincolo de lucruri oficiale, am să vă dezvălui un secret. Nu mai scriu elevii literatură? Nu mai scriu elevii poezii? Ba, dimpotrivă, coordonatorul acestei reviste școlare, Dinu Bălan, ne spune cu mâna pe inimă că elevii scriu articole de bună calitate (reportaje, sondaje, interviuri, articole de tip anchetă și diagnoză), la orele de jurnalism, în pauze, în timpul liber. Scriu tinerește, pe limbajul lor, pe teme foarte sensibile care incită chiar la polemici. Au atâta imaginație, încât trebuie doar să le-o canalizezi spre fericite expresii și forme (literare sau jurnalistic!). *Excelsior!*

* Elevele Liceului Teoretic „O. Goga” din Huedin, Iuliana Dobra și Corina Șaitiș din clasa a X-a, au apărut în volumul colectiv de versuri *A treia zi*, apărut la Editura Lumen din Iași în 2006.

Redactor responsabil:
Dinu Bălan

Supliment editat cu sprijinul financiar al
Consiliului Local Huedin

foto: Szabo Tamas